

РЕШЕНИЕ

№ 7174

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7076** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от С. Г. Ц., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], [улица], чрез адв. Р. Л., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 1832/21.06.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – А. Д. С., с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че посочената в заповедта фактическа обстановка не отговаря на истината, а именно – жалбоподателят не е употребил алкохол и/или наркотични вещества и няколко пъти е обяснил, че има заболявания, за които ползва лекарствени препарати, но това не е взето предвид от органа. Твърди се, че процесната заповед противоречи на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата. Изтъква, че отказът за проба за алкохол и/или наркотични вещества се дължи

на страх, породен от наличието на конфликт между районен инспектор К. и С. Ц., за което представя Постановление на СРП от 15.06.2023 г. /л. 48/ и първа страница докладна записка от 13.02.2023 г. /л. 50/

Ответникът – Младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – А. Д. С., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 21.06.2023 г. в 12:41 часа в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят С. Ц. управлявал лек автомобил „А. А3“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Ц. и на кръстовището с [улица]при извършената проверка в 12:35 часа водачът категорично отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство - дрегер ДРЪГ ТЕСТ 5000 с фабричен номер 0007. На водача на автомобила е издаден талон за медицинско изследване номер 0009205 за ВМА.

За установеното е издаден АУАН серия ГА № 979213/21.06.2023 г. от автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – Д. В. Г., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната заповед. Издадено е и Наказателно постановление № 23-4332-012694 от 29.06.2023 г.

По делото са представени АУАН серия ГА № 979213/21.06.2023 г.; оспорената ЗППАМ № 1832/21.06.2023 г.; Талон за изследване № 0009205; Докладна записка от 21.06.2023 г. Наказателно постановление № 23-4332-012694/29.06.2023 г.; Справка картон на водача; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г.; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г.; Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложено в жалбата оплакване за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата

на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не се споделят оплакванията от жалбоподателя в тази насока.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От представените по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на

наркотични вещества или техни аналози на посочените в акта за установяване на административно нарушение дата и място. Релевираните доводи от страна на жалбоподателя, че направеният отказ се дължи на страх, породен от наличието на конфликт между него и районен инспектор К., съдът намира за ирелевантни към настоящото производство. Видно от приложения по делото АУАН серия ГА № 979213/21.06.2023 г. /л. 13/, проверката е извършена от Д. Г. – младши автоконтрольор, поради което не може да се приеме, че е налице каквото и да е било компрометиране на проверката, поради наличие на конфликт между жалбоподателя и друго трето лице. Твърденията, че жалбоподателят не е употребявал алкохол и/или наркотични вещества и приема лекарствени препарати съдът също намира за неотнормими към спора, доколкото ПАМ е наложена за отказ да му бъде извършена проверка по смисъла на чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП, а не поради установено наличие на алкохол и/или наркотични вещества.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите. Противоправното поведение се състои в отказ да бъде проверен с техническо средство или с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, което безспорно обуславя необходимостта от налагането на ПАМ, за да се преустанови това поведение. Ето защо съдът приема, че в случая ПАМ е приложена в съответствие с целта на закона.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на от С. Г. Ц., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1832/21.06.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – А. Д. С., с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: